

Recensie: A star is born ★★*1/2

Kinepolis Antwerpen
dinsdag 9 oktober 2018

foto © Warner Bros Pictures

Recensie:

Zo'n vijftal kijkers verlieten zaal 5 tijdens A star is born in Kinepolis Antwerpen op maandagavond. Kan je hen ongelijk geven? De prent kent namelijk een tergend traag ritme. Het verhaal wordt verteld over meer dan twee uur, terwijl het nu ook weer niet zo veel aan het lijf heeft. Om kort te gaan, dit kon makkelijk op anderhalf uur verteld worden. Ook de dialogen tussen hoofdrolspelers Bradley Cooper (singer-songwriter Jackson Maine) en Lady Gaga (onbekend songwriter en vervolgens popartieste Ally) verlopen niet zelden stroef. Hier is dan ook te veel aandacht besteed aan styling en image. De ganse prent voelt als een langgerekte promofilm voor het muziek-, concert- en festivalgebeuren aan waar alle mythes "ja die van seks, drugs en rock 'n roll" blijkbaar vooral overeind gehouden moeten worden. Die van artiesten met talent die het wél kunnen maken ongeacht of ze nu een te grote neus hebben, die van 'spontane' ontdekkingen van talent on the road ook. Fans worden eenzijdig voorgesteld als opdringerig en lastig (wat een dedain!). Om weg te geraken van het podium moet je kennelijk wat doormaken als artiest, en kassiersters maken in een supermarkt ongevraagd stiekem een foto met hun smartphone van je. Live Nation, de grootste concertorganisator wereldwijd, zit als Live Nation Productions mee achter deze productie samen met Warner Bros. Toch bereiken ze eigenlijk met deze film net het tegenovergestelde van wat ze willen, enigszins gedegouteerd verlieten we de zaal immers. Op tepel van het jaar (die van Gaga zelf of een stand in), en beste geluid na (wat een concertervaring beleven we tijdens enkele muziekfragmenten in Dolby Atmos alsof we middenin een optreden zitten!) zien we deze langdradige prent niet veel awards in de wacht slepen.

Jackson Maine komt op een avond van een concert, is door een in de ogen van deze productie storende groep fans geraakt tot bij de wagen die hem wegvoert, en stelt al gauw vast dat ie door zijn sterke drank heen geraakt is. Dus vraagt ie zijn chauffeur om naar een bar te rijden. Toevallig stoot ie zo op een dragqueen-bar waar Ally als meisje uitzonderlijk gewoon mag optreden omdat de zangeressen - die onder het motto 'breng je eigen tieten mee' optreden - haar gewoon leuk en erg goed vinden. Ally brengt 'La vie en rose' van Edith Piaf. Maar dat zal uiteindelijk niet van toepassing zijn op Maine en de relatie die ze met hem aangaat.

Maine lijdt aan tinnitus, hoort dus constant en hoge fluittoon wat hem het musiceren bemoeilijkt. Daarnaast is er ook gehoorverlies bij hem vastgesteld. Wanneer hem wordt voorgesteld om niet langer te spelen met monitors op het podium waar het geluid uitkomt, maar met in ears, weigert ie dat. Omdat ie ooit zijn stem verloor tijdens een show, laat ie steroïden inspuiten. Gaandeweg geraakt ie ook verslaafd aan drugs, medicijnen én alcohol zodat ie soms compleet geen besef heeft waar ie is tijdens een optreden. Van seks (nog zo'n cliché in de business) met Ally na een concert komt niet altijd iets van in huis. Simpelweg omdat ie dan ladderzat is. Ally wordt mee op sleeptouw genomen, in haar ontdekt Jackson een straffe songschrijver, die hij zal uitnodigen tijdens een optreden om samen een liedje te zingen. Die video gaat viraal. Een record producer (Rez gespeeld door Rafi Gavron) biedt haar een platencontract aan wat tot jaloerse reacties leidt bij hem. Het koppel trouwt uit een impulsieve bui terwijl er hard gewerkt wordt aan Ally's styling en opnames in de studio. Die verlopen niet zo vlot wanneer ze haar songs moet inzingen simpelweg omdat alle instrumenten apart ingespeeld zijn. Jackson laat een

piano overkomen zodat ze de song in de studio aan de piano kan zingen terwijl ze speelt. Die veel authentiekere setting zal haar helpen hoewel haar ganse carrière er een zal worden van hard bewaken in welke mate ze zichzelf nog kan zijn. Een stuk van haar ziel wil ze dus blijven tonen en ze wil niet volledig in een door anderen bepaald keurslijf terecht komen inclusief styling (zo wordt haar haar platina geverfd). A star is born toont zo het spanningsveld tussen artiest en de artistieke keuzes die hij of zij wil maken versus de commerciële belangen van een management, platenfirma, concertorganisator, booker, promotor, en dergelijke. 'Ik wil niet het deel van mezelf verliezen dat talent heeft.' klinkt het al vroeg bij de start van de carrière van Ally. Ietswat denigrerend over danseressen op het podium horen we in deze prent overigens: 'Fucking dancers, all you need to do is sing!'

Wanneer Ally genomineerd wordt voor 3 Grammy's en effectief die van beste nieuwkomer in de wacht sleept, maken we tegelijkertijd de opkomst en bevestiging van Ally mee terwijl de ondergang van Jackson is ingezet. Tijdens een Roy Orbison tribute mag ie niet zingen, maar moet ie het stellen met een rol als gitarist op de achtergrond. Helemaal weg van de wereld komt ie mee het podium op wanneer Ally haar trofee in handen krijgt. Hij wijst naar haar op het grote scherm, pist in zijn broek en valt neer. 'Clean up your shit!' roept Ally naar haar echtgenoot die naar een ontwenningsskliniek gestuurd wordt maar uiteindelijk er niet in zal slagen om zijn stront op te kuisen.Â Â

Naast wat manonvriendelijk taalgebruik 'Mannen, om gek van te worden!', zoomt deze prent niet zelden in op het décolleté van Lady Gaga. Zij, of een stand in zien we overigens ook heel even poedelnaakt in de badkamer. Gaga's speelstijl voelt voor geen meter naturel aan, daarvoor is haar blik " bijna 100 verschillende manieren van met open mond of met de handen voor haar mond verbazing uitdrukken zien we " te geforceerd. Cooper zet te eenzijdig een drankorgel neer. De psychologie van diens complexe personage Jackson Maine is dan ook te weinig uitgewerkt waardoor het geheel te vlak en te vrijblijvend overkomt.Â

Wat wel opvalt, en wellicht verdrongen heel wat recensenten die ze film hoog waarden daarin, is het feit dat Gaga onwaarschijnlijk goed kan spreken met haar grote ogen. 'When the sun goes down and the band won't play. I will always remember us this way.' mag het dan wel klinken in een van de songs uit A star is born, wij zullen ons dit niemendalletje niet lang herinneren. De paar lichtpuntjes die er zijn, zijn de stille aanklacht tegen mensen (ook journalisten n.v.d.r.) die zich profileren op de kap van een dode artiest op het einde. En het wrange gevoel dat het bezorgt om zijn muziek dan overal te horen naast de wel erg basic uitleg rond muziek die weliswaar uiteindelijk is waar het allemaal om draait: 'Al wat een artiest kan tonen, is hoe hij die 12 noten (in een octaaf n.v.d.r.) ziet. Ik hou ervan hoe zij ze ziet.' Â

Na het zien van A star is born verlaat je de zaal met een zekere walging ten opzichte van de commerciële muziek- en concertsector. In die mate dat je je afvraagt of je ooit nog een (overprijsd) ticket voor een Live Nation-optreden wil kopen. Het is maar de vraag of het tegenovergestelde niet initieel de bedoeling was van deze prent!Â

< Bert Hertogs >